

หน้ากาก

บทที่ 42

ระริน แปลกใจที่พี่ชายขอให้ต่อโทรศัพท์ถึงญาติเพื่อที่จะถามหา ทัดทยา “ พี่ติดต่อกันไม่ได้เลย ”

ญาติบอกว่าเขาเองก็ติดต่อกันไม่ได้เช่นกัน เขาโทรศัพท์หา วาทินและได้รับการบอกเล่าว่า ครั้งสุดท้ายที่รู้ ทัดทยาโทรศัพท์มา บอกว่ากำลังจะเดินทางไปที่ไหนสักแห่งหนึ่งกับจาริต

“ ที่ไหนกันล่ะ ” รหัสถามน้องสาวอย่างหนักใจ

ระรินมองท่าทีของพี่ชายอย่างแปลกใจ

“ มีอะไรกันหรือคะพี่ระ ”

รหัสไม่ยอมให้น้องสาวต้องมารับรู้ แต่ก็จำเป็นต้องเตือน ให้เธอรอไว้

“ ทัดทยาห้อง...” คำพูดนั้นทำให้ ระรินเบิกตากว้างอย่าง แปลกใจ “ แต่จาริตเข้าใจว่าเป็นคนอื่น ก็เลยส่งคนไปซ่อมผู้ชาย คนนั้นจะต้องห้ามเข้าโรงพยาบาล ตอนนี้หมอนั้นหายตัวไปเฉยๆ แล้วทัดทยาก็เจียบหายไปอีกคน พี่...” เขาสะดุดก่อนจะข้ามคำว่า “ เป็นห่วง ” ไปเสีย “ ...สงสัย... ก็เลยลองตามหาดู ”

“ แค่อสงสัยหรือคะ ” น้ำเสียงของน้องสาวตำหนิเต็มที่

รหัสหลบตา สีหน้าขริมจืด การจะยอมรับว่าผูกพันห่วงใย จะทำให้เขารู้สึกถึงความพ่ายแพ้เสียหน้า

“ แล้วทำไมคุณจาริตถึงคิดว่าเป็นคนอื่น หรือว่าเธอสารภาพ ว่าไม่ใช่ลูกของเขา...” หญิงสาวชะงัก มองพี่ชายอย่างสงสัยเต็มที่ “ หรือว่าเป็นพี่ระ? ”

“ ไม่ใช่พี่ ” เขาปฏิเสธทันทีอย่างมั่นใจ “ ทัดทยาขอแยกทาง กับจาริตและพาพี่ไปหานายวาทิน แต่พอรู้ว่าตัวเองท้องก็มาบอกเลิก เด็กเป็นลูกของจาริต ”

“ ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณจาริตถึงระแวงว่าเป็นคนอื่นถึงขนาดทำ เรื่องรุนแรงขึ้นมาล่ะคะ ”

“ เขานึกว่าตัวเองเป็นหมัน ” ชายหนุ่มพูดตามที่ได้ยินจาก ยุพยง “ แล้วจาริตก็หัวรั้นเชื่อมั่นในตัวเองอย่างที่สุด ถ้าเขาปักใจ เชื่ออะไรแล้วละก็ไม่มีอะไรจะเปลี่ยนใจเขาได้ ”

รหัสพอจะเข้าใจ... เงินและอำนาจ ก็กับการที่ไม่เคยประสบกับ ความล้มเหลวในการสร้างฐานะ ทำให้จาริต เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ต้องเป็นอย่างที่เขาคิด บัดนี้ความโกรธแค้นหึงหวงทำให้หนุ่มใหญ่ ผู้นั้นบ้าคลั่ง รหัสจึงนึกกังวลถึงคนที่ขาดการติดต่อไปเฉยๆ ยิ่งนัก

“ เขาจะระแวงคุณญาติหรือเปล่า ” ระรินพิมพ์

รหัส มองเห็นความวิตกกังวลห่วงใยของน้องสาวชัดเจน ญาติห่างหายไปในระยะหลังๆ นี้ ชายหนุ่มสังเกตเห็นความอ้ำว้าง เลื่อนลอยในใบหน้าใสๆ นั้น แม้ระรินเคยพูดหลายครั้งว่าจะรอคอย พ่อของน้องหลิว แต่เธอก็อยู่มาได้อย่างเป็นปรกติ จนกระทั่งญาติ พาทัวเข้ามาสนิทสนมด้วย นับจากนั้นดูเหมือนเธอเฝ้ารอการมา ของมิตรคนใหม่โดยไม่รู้ตัว

“ เราควรจะเตือนคุณญาติหรือเปล่าคะ พี่ระ ”

“ ถ้ารินอยากจะทำอะไรก็ทำใจ ญาติสุขุมรอบคอบ คงไม่ทำอะไรเลวร้ายลงไปกว่านี้ ”

หญิงสาวมองพี่ชายอย่างแปลกใจระคนโล่งใจ ไม่นึกว่าใน ท่าทีแปลกแยกที่รหัสมีต่อญาติ เขากลับพูดถึงญาติออกมาในด้าน ที่เป็นบวก.....

รหัส รู้สึกว่าเวลาช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้า พอมีจังหวะว่าง จากงานก็ติดต่อกับญาติแต่ไม่ได้ผล ครุ่นคิดเลื่อนลอยจนปองทองซึ่ง เข้ามาจัดที่ทำงานเตรียมจะย้ายเข้ามา ถ้ามองอย่างประชิดอย่างแ่งอน

“ ยังอาลัยอาวรณ์แม่คนนั้นอยู่หรือ ใจลอยจนไม่เป็นอัน ทำงานทำการแล้ว ”

เมื่อไม่มีคำตอบนอกจากสีหน้าขริมเฉย เธอก็ยิ่งน้อยใจ แต่หากำพูดอื่นมาระบายอารมณ์ไม่ได้นอกจากถ้อยคำเสียดแทงเยาะ หยัน

“ เขามีลูกมีเมียเป็นตัวเป็นตน ใครจะทิ้งมหาเศรษฐีอย่าง นายจาริตมาอยู่กับคุณ ไม่มีทางหรอก ที่ร้องให้ขี้มูกโป่งวันนั้น ก็คงแสดงไปอย่างนั้นเองแหละ จะได้ดูน่าสงสารยังงัยล่ะ ”

ชายหนุ่มได้แต่นิ่ง

“อย่าบอกนะว่าคนที่ร้องไห้กลับจะกลายเป็นคุณ” น้ำเสียงเธอ เยาะหยันอยู่เต็มที

อีกฝ่ายกลับรู้สึกคล้ายถูกจี้เข้าตรงจุด สีหน้าเคร่งขรึม ปรกกายตากร้าวขึ้นมาทันที ร่างสูงลุกเดินหนีออกไปจากห้อง

ปองทองนั่งนิ่งซึ้ง ในสีหน้าขุ่นเคืองกลับปรากฏน้ำตาคลอตา เข้าใจว่าอีกสักครู่รหัสจะต้องกลับเข้ามาห้อง เขาเคยรักเธออย่าง คนรักและแม่ตอนนี้ก็ยังผูกพันกันด้วยความเป็นเพื่อนอย่างเหนียวแน่น ในบัดนี้ทั้งสองเป็นเจ้าของบริษัทนี้ร่วมกัน ช่องทางการทำงานเปิด กว้าง โอกาสของการครองคู่ที่เธอปรารถนาก็รออยู่แล้วตรงหน้า รหัสรู้ดีเท่าๆ กับเธอว่าสามารถสร้างเนื้อสร้างตัวเป็นเศรษฐีได้ใน ระยะเวลาอันสั้น เขาจะต้องพึ่งพาเธออย่างแยกกันไม่ได้ ในช่วง เวลานั้นเธอหมายใจจะสานสร้างความสัมพันธ์ให้กลับมาดีดังเดิม

เธอรอนานจนต้องลุกออกมาตาม แล้วก็ได้รับรู้ว่าเขาออก จากที่ทำงานไปเฉยๆ หญิงสาวกลับมากระแทกตัวนั่งลง ตาข้ำ เพราะน้ำตาที่วิ่งตามกันลงมาด้วยความขุ่นเคืองระคนน้อยใจ...

รหัส พารถวิ่งไปตามถนนอย่างไร้จุดหมาย ติดต่อยาวดี ไม่ได้ตามเคย นึกอะไรไม่ออก เขาก็ขับรถไปหาวาทิน

วาทิน พบว่าตนรู้สึกอึดอัดใจที่จะพบหน้าชายหนุ่มผู้เป็นที่รัก ที่สุดของลูกสาว ยิ่งเขากำลังทุกข์ทรมานอ่อนแอเพราะโรคร้าย เขาก็ยิ่งรู้สึกกดดันมากกว่าจะปลอดโปร่งใจ ร่างสูงใหญ่หลังไหล่ตั้งตรง ไบหน้าสะอาดสะอาดแต่ทว่าปรกกายตาคมเข้มและสีหน้ากร้าวกระด้าง เคร่งขรึมแบบนี้ เขานึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

ชายสูงวัยยังผืนยิ้มทักทายตามมารยาทของเจ้าของบ้าน แม้ ความรักลูกสาวทำให้เขาได้เคยเตรียมใจรับสภาพการเป็น “พ่อตา” ไว้ แล้ว หากว่าโชคชะตาจะดลบันดาลให้เป็นไปเช่นนั้น แต่การได้รู้ว่า ทัดทยาเดินทางไปที่ไหนสักแห่งกับจาริต ทำให้โล่งใจ..เกิดความหวัง ว่าทุกอย่างจะกลับเข้าที่ทางที่เคยเป็น

“ผมติดต่อตัดทยาไม่ได้ครับ ได้ยินญาติบอกวาทัดทยา โทรศัพท์มาหาคุณ ผมก็เลยลองแวะมาถามดู ”

“เขาโทรมาเมื่อสองสามวันก่อน บอกว่าจะไปที่ไหนสักแห่ง หนึ่งกับจาริต ”

“ไม่ได้บอกว่าจะไปที่ไหนกันหรือครับ ”

“ไม่ได้บอก บอกแต่ว่าพอถึงปลายทางแล้วจะโทรมา ”

“แล้วไม่ได้โทรมาหรือครับ ”

“เปล่า ”

“แต่ว่าตอนนี้จาริตอยู่กรุงเทพฯครับ ”

“งั้นหรือ ” ดวงตาคมเข้มมัวของชายสูงวัยบอกความแปลกใจ

“ผมไม่ได้ติดตามถามเพราะว่ากำลังไม่สบาย ต้องไปหาหมอเกือบ ทุกวัน กลับมาอยู่บ้านก็ได้แต่นอนแช่ไม่มีแรงอย่างที่คุณเห็น คิดว่าเขาสะดวกกันเมื่อไหร่ก็คงจะติดต่อมาเอง ”

“ไม่มีใครติดต่อตัดได้เลยครับ ” เสียงของชายหนุ่มเคร่งขรึม

“เอ๊ะ จริงหรือ ”

ชายชราเรียกให้พยาบาลที่ถูกจ้างให้มาติดตามดูแล หยิบ โทรศัพท์มาให้แล้วก็กดปุ่มเรียกลูกสาว หมายเลข ณ ที่พักถูกปล่อย ให้เรียกจนสัญญาณหลุด แต่พอโทรเบอร์มือถือ เสียงที่ตอบรับ หลังจากปล่อยสัญญาณให้เรียกค่อนข้างนานกลับเป็นจาริต

“อ้าวสวัสดิ์คุณจาริต ผมนึกว่าผมต่อเบอร์ลูกตัดเสียอีก ”

“ใช่แล้วคุณวาทิน นี่เป็นโทรศัพท์ของลูกสาวคุณ..! ”

น้ำเสียงกระด้างจากอีกฝ่ายทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ “แล้วตัด อยู่ไหนล่ะครับ ผมโทรตามหลายที ที่บ้านก็ไม่มีใครรับสาย ”

“เขายังอยู่ดี คุณวาทิน ”

ฝ่ายนั้นเน้นถ้อยเน้นคำ แสดงความเย้ยหยัน เป็นต่ออยู่เต็มที สีหน้าของวาทินเปลี่ยนเป็นแปลกใจวิตกกังวลจนคนที่นั่งจ้องมองอยู่ ต้องขยับตัวด้วยความร้อนใจ

“ลูกตัดอยู่ที่ไหนครับ ”

“คุณอยากรู้หรือ งั้นก็บอกผมมาก่อนซิว่าเจ้าผู้ชายคนนั้นเป็น ใคร ”

วาทินตัวชาวามอง “เจ้าผู้ชายคนนั้น” ที่นั่งอยู่ตรงหน้า ด้วยสีหน้าตื่นตระหนก น้ำเสียงคุกคามของอีกฝ่ายบอกให้รู้ถึงเจตนา ร้าย ร่องรอยการอาละวาดทำร้ายร่างกายและทำลายข้าวของที่เขาเพิ่ง ไปพบเห็นทำให้หัวใจว่าทัดทยากำลังอยู่ในอันตราย

เสียงเขาแหบ สั้นพรวด “ คุณทำอะไรลูกผม ”

“ ผมจะทำอะไรลูกคุณ... เขาเป็นคู่หมั้นของผมจำได้ไหม ”
 น้ำเสียงเค้นคำรามเจือกังวลเยาะหยัน “ เรากำลังจะแต่งงานกัน
 ผมซื้อบ้านราคาร้อยล้านจะให้เขาอยู่ ถ้าเขาไม่ได้กลับมา แล้วผม
 จะทำยังไงกับบ้านหลังนั้นดีล่ะ ”

“ คุณเอาลูกผมไปไว้ที่ไหน ” คนเป็นพ่อโวยวาย แม้ไม่มี
 เรี่ยวแรงจะเปล่งเสียง แต่สีหน้าท่าทีของเขาก็ทำให้คนที่อยู่ด้วยรู้สึก
 ตึงเครียด

“ บอกชื่อเจ้าคนนั้นมา ” อีกฝ่ายยื่นคำขาด

“ ถ้าคุณไม่พาลูกผมกลับมา ผม... ผมจะแจ้งตำรวจ...”

รหัทมุคลูกขึ้นยืน จ้องมองคนร่างผอมที่กำลังโทรศัพท์แน่น
 สีหน้าของวาทีนซีดเผือดลงทุกที

เสียงจากปลายทางเค้นหัวเราะดุดัน “ ก็เอาซิ คุณวาทีน
 ถ้าคุณอยากจะจัดงานศพให้ลูกละก็เอาเลย ”

จาริตวางโทรศัพท์อย่างผู้ชนะ ขณะที่วาทีนได้แต่ถ้อยค้ำแล้ว
 ปล่อยให้มันร่วงหลุดจากมืออย่างหมดแรง

รหัทคว้าขึ้นมาฟัง สัญญาณถูกตัดไปแล้ว เขาหันมาหา
 ชายชรา ริวคำถาม

“ จาริตพาத்தยาไปไหน เธอเป็นอะไรหรือเปล่าครับ ”

วาทีนนิ่งอึ้งเงิบงันหมดเรี่ยวแรง ร่างที่พังลงกับพนักเก้าอี้
 มีอาการลู่ลงไปอย่างไร้การบังคับ รหัทยังคุกคามด้วยการรบบร่ำ
 ชักถามจนพยาบาลที่เฝ้ามองอยู่ต้องเข้ามาใกล้ ร้องเสียงดังพลาง
 ประคองคนป่วย

“ คุณกลับไปก่อนเถอะค่ะ คุณวาทีนกำลังไม่สบายนะคะ ”

สาวใช้ตามกันออกมาดู รหัทจำเป็นต้องหยุดส่งเสียงชักถาม
 ถอยออกไปยืนมองชายชรา “ แล้วผมจะโทรมา ” เขาพูดขำขี้มุก

วาทีนได้แต่ มองตามร่างสูงที่เดินดุ่มออกไป ลูกสาวของเขา
 รักรหัท หากเขาส่งผู้ชายคนนี้ให้จาริต ทัตทยาจะอภัยให้เขาหรือ
 แล้วเขาก็นึกขึ้นมาได้ว่าเคยพบรหัทมาก่อนจากที่ไหน.....

หลายปีก่อน ไบหน้าเคร่งเครียดซิงซังของชายหนุ่มผู้นี้มองเขาจาก
 ที่นั่งของผู้ที่เข้ามาฟังการพิพากษา ไม่เคยเว้นแม้แต่สักครั้ง.....

โทรศัพท์จากญาติในเวลาเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้นทำให้รหัทต้องรู้สึก
 หนักอึ้ง

“ คุณวาทีนยิงตัวตาย ”

เขาควรจะดีใจ เขามีชีวิตอยู่ด้วยความเกลียดชังผู้ชายคนนี้นาน
 นานหลายปี เคยสนุกสนานกับการทำลูกสาวคนเดียวของวาทีนไว้
 ในกำมือแล้วบีบบั่นกลั่นแกล้งเธอตามใจชอบ สาสมแก่ใจเมื่อรู้ว่า
 วาทีนทุกข์ทรมานกับโรคร้ายแล้วยังผิตหวังจากเมียรักต่างวัยที่ยังสาว
 สวย แต่ที่บัดนี้เมื่อรู้ว่าวาทีนหมดกำลังใจจะต่อสู้กับชีวิตจน
 ตัดสินใจฆ่าตัวตายตัวเอง เขากลับได้แต่นั่งนิ่ง ไม่บอกให้
 น้องสาวรู้เรื่องเสียด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มตามมาที่โรงพยาบาล คุณอรุณี อยู่ในแเวดล้อมของ
 ผู้คน มีญาติจัดการเรื่องต่างๆให้

ญาติเดินเข้ามาหา สีหน้าหมอง พูดเสียงต่ำอย่างถูกความ
 ตึงเครียดกดตัน “ เด็กที่บ้านโทรหาผมตั้งแต่เมื่อคืน คุณอรุณีไม่อยู่
 อ้างว่ามีงานสังคมตามเคย กว่าจะกลับก็ตีสามเข้าไปแล้ว ”

สตรีในวัยใกล้ห้าสิบปียังดูสาวสวย แม้กลับถึงบ้านเพื่อที่จะ
 พบว่าสามียิงตัวตายไปแล้วกับตำรวจและนักข่าวที่ติดตามมาในทันที
 แต่ในวันแรกที่โรงพยาบาลเธอก็ยังมาปรากฏตัวในสภาพงามพริ้ง
 แม้จะมีแว่นตาดำอันใหญ่บังส่วนหนึ่งของใบหน้าไว้

รหัทเล่าเรื่องและอาการของวาทีนเมื่อพูดโทรศัพท์กับจาริตให้
 ญาติฟัง ญาติต้องขมวดคิ้วอย่างวิตก สังหรณ์ใจอยู่แล้วว่า
 ท่าทีที่ผิตไปของจาริต หลังจากที่ทำลายข่าวของในบ้านจนเสียหาย
 น่าจะสื่อถึงเค้าของพายุร้ายที่กำลังก่อตัว แต่ก็ไม่มีการคาดเดาพอจะ
 เตรียมการแก้ไขอย่างไรได้เลย

รหัทถามว่า “ คุณพอจะนึกออกไหมว่าจาริตน่าจะพาทัตทยาไปอยู่ที่
 ไหน ”

ญาติทರುตหนึ่ง ค้อมหลังลงกุมศีรษะ “ คนมีเงินอย่างคุณจาริต
 จะเสกสรรอะไรก็ได้ทั้งนั้น ตอนนี้ผมก็ดันไปหมดเหมือนกัน ”

“ คุณอรุณีจะรู้ไหมว่ามีที่ไหนที่จาริตจะพาทัตทยาไปอยู่ได้ ”

คุณอรุณีถูกห้อมล้อมด้วยพวกนักข่าว เธอลุกเดินมาหาภูติหับแขนชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงเจือสะอื้น “ พี่ต้องขอตัวกลับก่อน ทนพวกนักข่าวไม่ไหวแล้ว คนกำลังโศกกำลังเศร้ากลับมากถามคำถามบ้าๆ อยู่ได้ ช่างคิดสกปรกกันเหลือเกิน ”

“ ครับคุณอรุณี ผมจะจัดการทางนี้ให้เอง ”

รหัทยกมือไหว้เมื่อสาวสูงวัยหันมามอง

“ ผมเป็นเพื่อนของทัตทยาครับ ”

“ เพื่อนแบบไหน ” เธอรับไหว้ รูปลักษณะท่าทีของชายหนุ่มไม่เคยจะหยุดสร้างความนิยมชมชอบ “ ทำไมฉันไม่เคยเห็นคุณมาก่อน ” ภูติหับตอบแทนว่า “ ผมกับทัต รู้จักกับรหัทมานานแล้วครับ ”

“ อ้อ หรือคะ ยินดีที่ได้รู้จักคะ ”

“ คุณอรุณีมีคนขับรถหรือเปล่าครับ ขับกลับคนเดียวได้ไหม ผมขับไปส่งให้ก็ได้นะครับ ” รหัทเสนอตัว

“ ดีเหมือนกันคะ ” เธอตอบรับ “ พี่ขับรถมาเอง ตอนนี้อยู่สบายใจเลย น้องช่วยสงเคราะห์ให้ก็ดีเหมือนกัน ”

หลังจากนั้น รหัทก็โทรศัพท์ถึงภูติหับ “ คุณพอที่จะมีข้อมูลเกี่ยวกับบ้านบนเขาที่เพชรบูรณ์ของทัตไหมครับ ”

“ บ้านที่เพชรบูรณ์... ทำไมหรือ... ”

“ ผมเกิดนึกได้ว่าทัตทยาเคยพูดถึงก็เลยถามคุณอรุณี เธอบอกว่าเคยไปที่นั่นครั้งหนึ่ง มันสวยแต่แปลกๆ มาก ผมว่าถ้ายังติดต่อกันไม่ได้ก็จะลองไปดูสักหน่อย ”

ภูติหับอึ้ง แม้เขาเองก็ยังไม่ได้คิดมากมายอย่างรหัท... เขาหน้าจะดีใจแทนเพื่อนหญิงที่คนที่เขารัก อาหารเด็กร้อนถึงเพียงนี้

“ ผมต้องกลับไปดูที่ออฟฟิศ ผมดูแลทรัพย์สินเกือบทั้งหมดของครอบครัวนี้ ยังไงๆ ก็ต้องมีรายละเอียดเรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว ”

“ ผมจะรอ คุณพยายามหน่อยก็แล้วกัน แล้วถ้าสงสัยว่าจะเป็นที่อื่นที่ได้ก็โปรดรวบรวมข้อมูลไว้ ผมจะค่อยๆ ลองตามดู ”

“ ได้ค่ะ ”

ข่าวการเสียชีวิตของวาทีนแพร่ไปทั้งทางหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ ระรินแปลกใจที่พี่ชายไม่ได้แสดงท่าทียินดีสาสมแก่ใจ นอกจากไม่พูดไม่จา ยังเครียดขมขมราวกับมีภูเขาทับอยู่ในอก

แล้วจู่ๆ เขาก็บอกเธอด้วยอาการเร่งรีบ

“ พี่จะไปธุระต่างจังหวัด ไม่รู้ว่าจะกลับเมื่อไหร่ พี่อยากให้รินกลับไปอยู่ที่บ้าน ที่นั่นปลอดภัย พี่จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง ”

“ พี่จะไปไหน ”

“ ไปตามหาทัต แต่รินไม่ต้องพูดไปนะ ” เขาหยุดไปเป็นครู่ก่อนจะพูดต่อด้วยประกายตาที่ทำให้เธอรู้สึกใจหายแปลกๆ “ ถ้ามีเรื่องจำเป็นรินโทรศัพท์หาพี่หรือภูติหับก็ได้ เขารับปากกับพี่แล้วว่า จะดูแลรินกับน้องหลิว..... ”

“ ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่กลับบ้านด้วยกันก่อนคะพี่ระ รอดูไปอีกสักพัก..... ”

ข้อมูลที่ภูติหับส่งมาถูกพบอยู่ในกระเป๋า ไม่มีอะไรจะหยุดเขาได้อีกแล้ว..!

ชายหนุ่มเพิ่งจะออกจากเดินทาง เมื่อปองทองและชรัมภ์ต่างก็ผลัดกันโทรศัพท์มาตาม ชรัมภ์นั้นไม่ตั้งใจสงสัยอะไรเมื่อชายหนุ่มแจ้งว่ามีธุระด่วนที่ต่างจังหวัด แต่ปองทองคาดคั้น พูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยน้ำเสียงวิงวอน

“ ระจะไปไหน เรามีทุกอย่างที่ต้องการอยู่ตรงนี้แล้วนะ อย่าไปสนใจเรื่องอื่นอีกเลย ”

ชายหนุ่มจึงไม่ยอมรับสายเมื่ออ่านหน้าจอพบว่าเป็นหมายเลขของเธอ ฝ่ายปองทองก็ได้แต่ร้องไห้อย่างอึดอั้นเป็นทุกข์ หันไปหาคำตอบจากระริน ซึ่งก็ไม่สามารถได้รับคำตอบใดเช่นกัน...

บนเส้นทางที่เปลี่ยวเปลี่ยวรอบล้อมด้วยป่าเขา ชายหนุ่มไม่รู้ว่าหน้าากาคู่ชายหญิงที่ถูกเก็บไว้ด้วยกันถูกค้นพบ เบอร์โทรศัพท์ที่เขาเขียนไว้ปรากฏชัดเจนอยู่ที่พื้นกระดาษด้านหลัง จาริตกำลังจ้องมองราวกับพยัคฆ์ร้ายที่มองเห็นเหยื่ออยู่ตรงหน้า ปรกายตาของเขาแวววโรจน์คุโชนราวกับจะเผาให้หน้าากางดงามในมือมอดไหม้เป็นเถ้าถ่าน.....